

Sygn. akt I C 643/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 sierpnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie Wydział I Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący : Sędzia Julita Preis

Protokolant: sekr. sąd. Małgorzata Beska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 lipca 2019 roku w C.

sprawy z powództwa M. F. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...)

przeciwko P. L.

o zapłatę

orzeka :

I. Zasądza od pozwanego P. L. na rzecz powoda M. F. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) kwotę 4087,75 zł (cztery tysiące osiemdziesiąt siedem złotych siedemdziesiąt pięć groszy) z odsetkami ustawowymi od następujących kwot:

- od kwoty 59,00 zł (pięćdziesiąt dziewięć złotych) od dnia 13 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty ,
- od kwoty 59,00 zł (pięćdziesiąt dziewięć złotych) od dnia 11 września 2015 r. do dnia zapłaty ,
- od kwoty 59,00 zł (pięćdziesiąt dziewięć złotych) od dnia 12 października 2015 r. do dnia zapłaty ,
- od kwoty 59,00 zł (pięćdziesiąt dziewięć złotych) od dnia 13 listopada 2015 r. do dnia zapłaty ,
- od kwoty 59,00 zł (pięćdziesiąt dziewięć złotych) od dnia 11 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty ,
- od kwoty 20,00 zł (dwadzieścia złotych) od dnia 11 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty ,
- od kwoty 3772,75 zł (trzy tysiące siedemset siedemdziesiąt dwa złote siedemdziesiąt pięć groszy) od dnia 30 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

II Oddala powództwo w pozostałej części .

III. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 886,34 zł (osiemset osiemdziesiąt sześć złotych trzydzieści cztery grosze) z tytułu kosztów procesu.

Sygn. akt (...)

UZASADNIENIE

Powód M. F. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...), reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, pozwem skierowanym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 15 czerwca 2018 r. wniósł o zasądzenie od pozwanego P. L. na swoją rzecz kwoty 4 491,48 zł wraz z odsetkami ustawowymi od

poszczególnych kwot i dat wskazanych w pozwie oraz o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów sądowych w kwocie 57,00 zł i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 22 października 2014 r. zawarł z pozwanym umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Powód podniósł, iż pozwany zobowiązany był do regulowania miesięcznego abonamentu z tytułu świadczonej usługi dostępu do sieci Internet w wysokości 59,00 zł miesięcznie. Pozwanemu przyznana została też jednorazowa ulga w opłacie instalacyjnej w wysokości 997,77 zł oraz miesięczna ulga w każdym miesięcznym okresie rozliczeniowym w kwocie 390,00 zł. Umowa zawarta została na okres 24 miesięcy. Powód wskazał, iż pozwany zaprzestał regulowania płatności, co spowodowało skierowanie do niego wezwania do zapłaty z dnia 2 stycznia 2016 r., jako próba polubownego zakończenia sporu. Powód wskazał dalej, iż wypowiedział pozwanemu umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych pismem z dnia 2 stycznia 2016 r. i w związku z tym naliczył karę z tytułu wypowiedzenia umowy z winy pozwanego w kwocie 4176,48 zł, stanowiącą różnicę pomiędzy łączną kwotą ulg a wartością ulg za okres od zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Powód wskazał, iż naliczenie kary znajduje oparcie w umowie łączącej strony oraz w art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. prawo telekomunikacyjne. Powód wskazał również, iż pozwany nie uścił dochodzonych kwot do dnia sporządzenia pozwu, pomimo kierowanych do niego wezwań do zapłaty.

Postanowieniem z dnia 22 czerwca 2018r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdzając brak podstaw do wydania nakazu zapłaty przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Chełmnie, zgodnie z przepisami o właściwości ogólnej.

Pozwany P. L. w piśmie procesowym z dnia 16 stycznia 2019 r. ustosunkował się do żądań powoda . Wskazał , iż nie neguje zawarcia umowy z powodem, ani faktu zaprzestania dokonywania płatności. Podniósł , iż brak regulowania przez niego należności zgodnie z harmonogramem wynikał z tego, że usługodawca przestał wywiązywać się ze świadczenia usług telekomunikacyjnych, do których obligowała go umowa. Pozwany wskazał, że od chwili, gdy nie mógł korzystać z usługi zaprzestał płatności.

Pozwany podniósł również, iż wbrew twierdzeniom zawartym w pozwie nie dotarła do niego korespondencja, zarówno w postaci rzekomego wezwania do zapłaty, jak i oświadczenia o rozwiązaniu umowy bez zachowania terminu wypowiedzenia oraz noty księgowej opiewającej na kwotę 4 176,48 zł. Wskazał, iż powód w żaden sposób nie wykazał, by korespondencja była mu dostarczona. Wobec powyższego, powództwo złożone w takiej formie należy uznać za przedwczesne. Przemawia za tym stwierdzenie braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu elektronicznym wskazane w uzasadnieniu postanowienia o sygnaturze (...)Pozwany wskazał także, iż kwota wskazana w pozwie, jako kara z tytułu wypowiedzenia umowy nie jest jednoznaczna, gdyż wskazywana jest różna jej wysokość. Powód nie wskazał sposobu jej obliczenia i w opinii pozwanego dokonał zawyżenia jej wartości wbrew postanowieniom umowy wyrażonych w § 6 pkt 5. Ponadto pozwany wskazał, iż niedopuszczalne jest generowanie z tytułu windykacji dodatkowego źródła dochodu przedsiębiorcy, np. w postaci naliczania opłat za wystawienie wezwania do zapłaty. Zapisy takie niejednokrotnie pojawiają się w katalogu klauzul abuzywnych. Wobec powyższego fakturę opiewającą na kwotę 20,00 zł, jak i żądanie odsetek od sztucznie wygenerowanych kosztów należałoby uznać za próbę wyłudzenia, bądź za nieuczciwą praktykę rynkową. Wskazał, iż sporne pozostaje również roszczenie powoda o zapłatę 500,00 zł z tytułu udostępnienia sprzętu, ze względu na to, że pozwany pozbawiony został możliwości jego zwrotu stronie powodowej, jak i fakt nieuwzględnienia spadku wartości rzeczowego urządzenia. Ponadto pozwany podniósł, że w przypadku roszczeń przedsiębiorcy z tytułu nieopłaconej przez klienta faktury okres przedawnienia wynosi dwa lata, co świadczy o tym, że roszczenie powoda jest w całości przedawnione. Podnosząc jak wyżej pozwany wskazał , że powództwo winno być oddalone.

W piśmie procesowym z dnia 7 lutego 2019 r. powód wskazał, iż pozwany przyznając, że zaprzestał płatności na rzecz powoda z tytułu świadczonej na jego rzecz usługi telekomunikacyjnej, sam potwierdził istnienie zobowiązania na rzecz powoda wynikające z przedmiotowej umowy. Jednakże powód wskazał, iż nieprawdą jest jakoby miał zaprzestać świadczenia usługi zanim pojawiły się zaległości w płatnościach po stronie pozwanego, co de facto oznaczałoby zaprzestanie świadczenia usługi wobec regulującego należności klienta. Sytuacja taka z gruntu rzeczy

byłaby sytuacją absurdalną z punktu widzenia operatora usług telekomunikacyjnych. Powód wskazał również, że z zasad doświadczenia życiowego wynika bezsprzecznie, że klient, który korzysta z usługi dostępu do sieci Internet, w momencie pojawienia się problemów z korzystaniem z tejże usługi kontaktuje się z dostawcą w celu wyjaśnienia sprawy i złożenia reklamacji. Pozwany jednakże nigdy nie złożył reklamacji. Dodatkowo, powód wskazał, iż w przypadku problemu z korzystaniem z usługi, klient zobowiązany jest do złożenia reklamacji w określonym terminie oraz może dochodzić obniżenia abonamentu proporcjonalnie do okresu, w jakim usługa nie była świadczona, co wynika nie tylko z łączącej strony umowy i regulaminu świadczenia usług, ale również z art. 105 – 108 ustawy Prawo telekomunikacyjne. W kwestii korespondencji kierowanej do pozwanego powód wskazał, iż kierował korespondencję do pozwanego zarówno na adres korespondencyjny podany przez pozwanego w umowie, jak i na adres zameldowania pozwanego. Ostateczne wezwania do zapłaty oraz wypowiedzenie umowy przesłane zostały na obydwa adresy przesyłką poleconą ze zwrotnym poświadczeniem odbioru, jednak pozwany najprawdopodobniej celowo jej nie odbierał. Ponadto pozwany nigdy nie przekazał informacji o zmianie adresu do doręczeń. Odnośnie zarzutu pozwanego jakoby za niewłaściwą praktykę należałoby uznać tą samą datę wezwania do zapłaty oraz wypowiedzenia umowy, powód wskazał, iż trudno mu się odnieść, albowiem pozwany nie wskazał w żaden sposób, z czego miałyby to wynikać. Powód wskazał jednak, iż kierował na numer telefoniczny wskazany przez pozwanego w umowie wezwania do zapłaty w miarę narastających zaległości. Ponadto od momentu pojawienia się zaległości w płatnościach po stronie pozwanego, zaczęto wyświetlać krótkie komunikaty o istniejącej zaległości podczas korzystania przez pozwanego z usługi. W ocenie powoda, trudno zatem uznać, że skierowanie sprawy do sądu jest przedwczesne albowiem pozwany celowo nie odbierał kierowanych do niego wezwań do zapłaty.

Powód odnosząc się do przywołanego przez pozwanego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu elektronicznym wskazał, iż postanowienie wydane w sprawie nie zawiera szczegółowego uzasadnienia, a jedynie ogólnie powołanie się na brak podstaw, zatem trudno przyjąć, że stanowi ono potwierdzenie tez wysuwanych przez pozwanego.

W kwestii naliczonej kary za wypowiedzenia umowy z powodu zaległości powód wskazał, że przedmiotowa kara naliczona została zgodnie z łączącą strony umową oraz art. 56 ust. 7 ustawy Prawo telekomunikacyjne. Ponadto powód wskazał, iż sposób obliczenia kary został wskazany w pozwie. Również obciążenie kwotą 20,00 zł wynika z łączącej strony umowy oraz regulaminu świadczenia usług, które pozwany otrzymał i nigdy nie kwestionował.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego o braku możliwości zwrotu sprzętu powód wskazał, iż nic nie stało na przeszkodzie, aby pozwany nadał na adres powoda przesyłkę z przedmiotowym urządzeniem, czego jednak nie zrobił. Wartość urządzenia określona została w umowie, czego pozwany nigdy nie kwestionował, tak więc w pełni zasadnym jest dochodzenie od pozwanego wartości urządzenia, które do dzisiaj znajduje się w jego posiadaniu.

W odniesieniu do podniesionego zarzutu przedawnienia powód powołał się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie o sygn. (...) zgodnie z którą termin przedawnienie roszczenia o opłatę abonamentową i wynagrodzenie za połączenia telefoniczne z umowy o świadczenie usług telefonicznych, zawartej na podstawie ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. 2004 r. Nr 171, poz. 1800, ze zm.) określa art. 118 kc`.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 22 października 2014 r. została zawarta pomiędzy M. F. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w B. (Operatorem) a P. L. (Abonentem) umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Umowa została zawarta na okres 24 miesięcy. Operator udzielił abonentowi jednorazowej ulgi w opłacie instalacyjnej w wysokości 997,77 zł oraz ulgi w każdym okresie rozliczeniowym w opłacie abonamentowej w wysokości 390,00 zł. Wysokość miesięcznego abonamentu, po udzielonej uldze, wynosiła 59,00 zł. Ponadto P. L. zobowiązany był do uiszczenia jednorazowej opłaty instalacyjnej, która po udzielonej uldze wynosiła 1,23 zł. § 6 pkt 5 umowy stanowił, że gdy przed upływem okresu, na jaki umowa została zawarta, Abonent rozwiązuje umowę lub zaprzestaje korzystać z usług lub przez swoje działanie bądź zaniechanie spowodował rozwiązanie przez Operatora umowy z winy Abonenta w przypadkach określonych w Regulaminie, wówczas Operator jest uprawniony żądać od Abonenta naprawienia szkody

będącej wynikiem przyznania Abonentowi szczególnych warunków świadczenia usługi i wcześniejszego, niż wskazany w umowie terminu, na który umowa została zawarta. Naprawienie szkody nastąpi przez zwrotu ulgi, w kwocie, która stanowi różnicę między wartością całej ulgi przyznanej Abonentowi, a wartością ulgi ustaloną za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

Dowód : kopia umowy z dnia 22.10.2014 r. - k. 13 akt.

(...) M. F. w związku z wykonywaniem usługi wystawił i doręczył P. L. faktury VAT:

- nr (...), wskazującą na kwotę do zapłaty w wysokości 59,00 zł tytułem opłaty za usługi z terminem płatności określonym na 12.08.2015 r.,

- nr (...), wskazującą na kwotę do zapłaty w wysokości 59,00 zł tytułem opłaty za usługi z terminem płatności określonym na 10.09.2015 r.,

- nr (...), wskazującą na kwotę do zapłaty w wysokości 59,00 zł tytułem opłaty za usługi z terminem płatności określonym na 10.10.2015 r.,

- nr (...), wskazującą na kwotę do zapłaty w wysokości 59,00 zł tytułem opłaty za usługi z terminem płatności określonym na 11.11.2015 r.,

- nr (...), wskazującą na kwotę do zapłaty w wysokości 59,00 zł tytułem opłaty za usługi z terminem płatności określonym na 10.12.2015 r.,

- nr (...), wskazującą na kwotę do zapłaty w wysokości 20,00 zł tytułem opłaty za pisemne wezwanie do zapłaty z terminem płatności określonym na 11.01.2016 r.,

oraz notę księgową nr (...) z dnia 02.01.2016 r., wskazującą na kwotę do zapłaty w wysokości 4176,48 zł tytułem odstąpienia od zwartej umowy na świadczenie usług telekomunikacyjnych z terminem płatności określonym na 10.01.2016 r.

dowód : faktury VAT - k. 16 – 21 akt, nota księgowa - k. 22 akt.

Pismem z dnia 2 stycznia 2016 r. (...) M. F. wezwał P. L. do uregulowania należności w wysokości 4991,48 zł wskazując, iż niniejsza należność wynika z:

- nr (...), wskazującą na kwotę do zapłaty w wysokości 500,00 zł z terminem płatności określonym na 10.01.2016 r.,

- faktury nr (...), wskazującą na kwotę do zapłaty w wysokości 59,00 zł z terminem płatności określonym na 12.08.2015 r.,

- faktury nr (...), wskazującą na kwotę do zapłaty w wysokości 59,00 zł z terminem płatności określonym na 10.09.2015 r.,

- faktury nr (...), wskazującą na kwotę do zapłaty w wysokości 59,00 zł z terminem płatności określonym na 10.10.2015 r.,

- faktury nr (...), wskazującą na kwotę do zapłaty w wysokości 59,00 zł z terminem płatności określonym na 11.11.2015 r.,

- faktury nr (...), wskazującą na kwotę do zapłaty w wysokości 59,00 zł z terminem płatności określonym na 10.12.2015 r.,

- faktury nr (...), wskazującą na kwotę do zapłaty w wysokości 20,00 zł z terminem płatności określonym na 11.01.2016 r.,

- noty księgowej (...) z dnia 02.01.2016 r., wskazującą na kwotę do zapłaty w wysokości 4176,48 zł z terminem płatności określonym na 10.01.2016 r.

dowód: wezwanie do zapłaty - k. 14 akt, potwierdzenie odbioru - k. 55 – 56 akt.

Pismem z dnia 2 stycznia 2016 r. (...) M. F. oświadczył P. L., iż została rozwiązana umowa z dnia 22 października 2014 r., bez zachowania terminu wypowiedzenia ze względu na niepłacenie rachunków i opóźnianie się w zapłacie za abonament przez okres dłuższy niż 30 dni. Zgodnie z § 5 ust. 6 regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych przez (...) M. F. w przypadku rozwiązania umowy bez zachowania terminu wypowiedzenia, skutek rozwiązania następuje w dniu doręczenia Abonentowi zawiadomienia o rozwiązaniu umowy.

dowód: oświadczenie o rozwiązaniu umowy - k. 15 akt, potwierdzenie odbioru - k. 55 – 56 akt, regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych (...) M. F. - k. 52 – 54 akt.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie w/w dokumentów prywatnych przedłożonych przez stronę powodową, których wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu, co do ich zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy i nie była kwestionowana przez stronę pozwaną .

Sąd zważył, co następuje:

Powód wywodził swoje roszczenie z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej z pozwanym dnia 22 października 2014 r. Podstawą prawną dochodzonego przez powoda roszczenia jest m.in. art. 56 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.), regulujący umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Sąd uznał, że powód udowodnił swoje żądanie w zakresie opłat za świadczone usługi przedstawioną umową łączącą strony z dnia 22 października 2014 r. oraz przedstawionymi fakturami : nr (...). Miesięczna wysokość opłaty abonamentowej wynika z umowy łączącej strony , pozwany nie wykazał , aby uregulował należne opłaty wynikające z tychże faktur , a w tym zakresie ciężar wykazania tej okoliczności obciążał pozwanego. Pozwany przyznał , że zaprzestał uiszczania opłat obciążających go z umowy z dnia 22 października 2014 r. i nie przedstawił żadnych dowodów na swe twierdzenia , że usługodawca przestał wywiązywać się ze świadczenia usług telekomunikacyjnych, do których obligowała go umowa.

Dalej w ocenie Sądu, roszczenie powoda wynikające z noty księgowej (...) z dnia 02.01.2016 r., wskazujące na kwotę do zapłaty w wysokości 4176,48 zł tytułem kary za rozwiązanie umowy przez dostawcę usług z winy abonenta przed upływem terminu, było zasadne co do podstawy , ale nie zasługiwało na uwzględnienie w całości co do wysokości . Powód w pozwie wskazał, iż podstawę niniejszego roszczenia stanowi art. § 6 ust. 5 łączącej strony umowy oraz art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1954 z późn. zm.), który stanowi, iż w przypadku zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do publicznej sieci telekomunikacyjnej, związanego z ulgą przyznaną abonentowi, wysokość roszczenia z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta, nie może przekroczyć wartości ulgi przyznanej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. W piśmie procesowym z dnia 07 lutego 2019 r. powód wskazał, w jaki sposób obliczył kwotę ulgi do zwrotu, co, do którego sposobu Sąd nie ma żadnych zastrzeżeń. W ocenie Sądu, powód jednak przyjął niewłaściwą datę rozwiązania umowy łączącej strony. W treści uzasadnienia powód wskazał, iż umowa została rozwiązana pod koniec grudnia 2015 r. Jednakże w tym zakresie powód nie przedstawił żadnych dowodów. Wręcz przeciwnie, powód dołączył do pozwu oświadczenie o rozwiązaniu umowy bez zachowania terminu wypowiedzenia z dnia 2 stycznia 2016 r. Dodatkowo do akt sprawy dołączył dowód nadania w/w oświadczenia ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru, z którego wynika, iż oświadczenie o rozwiązaniu

umowy zostało nadane przesyłką 11 stycznia 2016 r. i zostało zwrócone jako niepodjęte dnia 29 stycznia 2016 r. Zgodnie z § 5 ust. 6 regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych przez (...) M. F. w przypadku rozwiązania umowy bez zachowania terminu wypowiedzenia, skutek rozwiązania następuje w dniu doręczenia Abonentowi zawiadomienia o rozwiązaniu umowy. Wobec czego, rozwiązanie niniejszej umowy nastąpiło w dniu 29 stycznia 2016 r., a nie tak jak przyjął powód, pod koniec grudnia 2015 r. Zatem przy wyliczaniu ulgi do zwrotu w związku z jednostronnym rozwiązaniem umowy przez Operatora z winy Abonenta należy przyjąć okres od dnia następnego po dniu rozwiązania umowy, czyli 30 stycznia 2016 r. do dnia 22 października 2016 r. Wyliczając w sposób wskazany przez powoda wysokość ulgi do zwrotu Sąd ustalił, że należna kwota wynosi 3772,75 zł. ($2/31$ (2 dni za styczeń 2016) \times 390,00 zł = 25,16 zł + $2/31$ (2 dni za styczeń 2016) \times 41,57 zł = 2,68 zł + 8 \times 390,00 zł = 3120,00 zł + 8 \times 41,57 = 332,56 zł + należności za październik zgodnie z wyliczeniami powoda przedstawionymi w piśmie procesowym z dnia 07.02.2019 r. 264,19 zł + 28,16 zł)

Sąd uznał także za zasadne żądanie powoda z faktury nr (...), wskazującą na kwotę do zapłaty w wysokości 20,00 zł z tytułu opłaty za wezwanie do zapłaty z terminem płatności określonym na 11.01.2016 r. Mając na uwadze kierowane do pozwanego w dniu 02.01.2016 r. wezwanie do zapłaty oraz oświadczenie o rozwiązaniu umowy bez zachowania terminu wypowiedzenia przesłane listami poleconymi priorytet ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru koszt ten jest w ocenie Sądu uzasadniony.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał żądanie powoda za zasadne co do kwoty 4 087,75 zł (295,00 zł + 3772,75 zł + 20 zł) i zasądził od pozwanego na rzecz powoda tę kwotę wraz , zgodnie z żądaniem pozwu , z odsetkami ustawowymi od poszczególnych kwot od dat wskazanych w pozwie , orzekając o tym w pkt. I wyroku.

W punkcie II wyroku Sąd oddalił powództwo w pozostałej części jako niezasadne.

O kosztach procesu Sąd orzekł uwzględniając wynik sprawy. W niniejszej sprawie Sąd uwzględnił żądanie powoda w 91 %. Koszty postępowania poniesione przez powoda wyniosły łącznie 974,00 zł, na kwotę tę złożyły się: żądany przez powoda zwrot opłaty od pozwu w kwocie 57,00 zł, 17,00 zł tytułem uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym w kwocie 900,00 zł, ustalone zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2018 r. poz. 265). Sąd nie uwzględnił żadnych kosztów przedstawionych przez pozwanego, ponieważ nie zostały w żaden sposób przez niego wykazane. Uwzględniając zatem wynik niniejszego postępowania Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 886,34 zł ($974 \text{ zł} \times 91 \% = 886,34 \text{ zł}$), o czym orzekł w pkt III sentencji wyroku.